

Arrest

nr. 159 949 van 14 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juli 2015 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) Aan de heer, die verklaart te heten(1):

(..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 27 :

- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.

Er werd ten laste van betrokkene door de politie van Gent op 31/05/2015 een PV opgemaakt voor opzettelijke slagen en verwondingen (GE.43.LA.039619/2015).

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 10/06/2015.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 20/12/2012 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 19/07/2013. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd verworpen op 28/02/2014. Betrokkene heeft dan een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen op 10/06/2015.

Er werd ten laste van betrokkene door de politie van Gent op 31/05/2015 een PV opgemaakt voor opzettelijke slagen en verwondingen (GE.43.LA.039619/2015).

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België. Er bestaat een risico op onderduiken.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...) Schending van de rechten van verdediging ;

Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

Schending van de artikelen 7, 27 en 74/14 Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 110quaterdecies van het KB van 8 oktober 1981 ;

Schending van het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel ;

Kennelijk gebrek aan formele motivering ;

Schending van de artikelen 7,27, §1 en 74/14 van de Vreemdelingenwet juncto het artikel 3 E.V.R.M. ;

Schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ;

Schending van de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen ;

Schending van de artikelen 6,15 en 19 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie - 200 C - 364/01 ;

- 4.1.

De beslissing vervat in de bijlage 13 septies, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, bevat de volgende motivering :

"(...)"

- 4.2.

4.2.1.

De beslissing van verwijdering, vasthouding en terugleiding stonden reeds vast van voor de arrestatie door de politie van de stad Gent.

Inderdaad werd de verzoeker op actieve wijze, op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, opgespoord en gearresteerd bij zijn werkgever, waar hij tewerkgesteld is in het kader van zijn leercontract.

Toch staat in de beslissing 13 septies volgende hypocriete bepaling die niet overeenkomstig de realiteit is aangezien de bestreden beslissing van verwijdering reeds vaststond van voor de arrestatie :

"Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, gehoord te zijn. (Cfr. Het door de politiezone Gent ingevulde administratief verslag."

Deze stereotiepe bepaling, die vooraf gedrukt is, werd overigens niet afgetekend door de verzoeker.

4.2.2.

Verzoeker werd op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken opgepakt en is nooit op degelijke wijze gehoord geweest voorafgaand aan de beslissing van vasthouding en terugleiding.

De verzoeker werd effectief niet op ordentelijke wijze gehoord alvorens de bestreden beslissingen werden genomen.

4.2.3.

De verzoeker heeft aldus geen verklaringen kunnen afleggen omtrent zijn privé-leven in België, zijn tewerkstelling, zijn onverwijderbaarheid,... voordat de nadelige beslissingen van vrijheidsberoving en terugleiding genomen werden.

De beslissingen lagen al vast.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.(...)"

4.2.4.

Deze bepaling geldt voor iedere rechtsonderhorige, onafhankelijk van diens verblijfsstatuut.

Naar aanleiding van een recent arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (Arrest van het Hof van Justitie, tweede kamer, dd. 10/09/2013, zaak C-383/13 PPU, M.G. en N.R. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie), verklaart advocaat-generaal Wathelet:

"53. Het in artikel 41, lid 2, sub a, van het Handvest verankerde recht om te worden gehoord is noodzakelijkerwijs van toepassing op maatregelen tot verlenging van de bewaring van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen die krachtens de nationale bepalingen ter omzetting van artikel 15, lid 6, van de terugkeerrichtlijn door de nationale autoriteiten worden genomen.(16) Dergelijke maatregelen, die de illegaal verblijvende onderdanen van derde landen hun vrijheid ontnemen, zijn voorhen zonder enige twijfel bezwarend.

54. Hoewel de Commissie juist heeft aangegeven dat de bewaringsmaatregelen krachtens artikel 15 van de terugkeerrichtlijn niet strafrechtelijk van aard zijn(17) en geen gevangenisstraffen zijn, moet eraan worden herinnerd dat het Hof in dit arrest El Dridi heeft verklaard dat het gebruik van een bewaringsmaatregel de zwaarste vrijheidsbeperkende maatregel is die deze richtlijn in het kader van de procedure tot gedwongen verwijdering toestaat.(18) Dit is de reden waarom een bewaringsmaatregel, die dan wel niet strafrechtelijk van aard is maar net zo goed tot volledige vrijheidsontneming leidt, is opgezet als een maatregel die als laatste middel moet worden ingezet, uitsluitend wanneer de tenuitvoerlegging van een terugkeerbesluit in de vorm van verwijdering in het gedrang kan komen door de houding van de betrokkene. Voor deze maatregel is een strikt kader opgenomen in de artikelen 15 en 16 van genoemde richtlijn, met name om ervoor te zorgen dat de grondrechten van de betrokken onderdanen van derde landen worden geëerbiedigd.(19) De terugkeerrichtlijn, die streeft naar een doeltreffend verwijderingsbeleid en repatriëring op basis van gemeenschappelijke normen, waakt erover dat de betrokkenen op humane wijze en met volledige inachtneming van hun grondrechten en hun waardigheid worden gerepatriëerd,(20)"

Het beschikkend gedeelte van het arrest gaan verder in dezelfde zin:

"Het Unierecht, meer bepaald artikel 15, leden 2 en 6, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, moet aldus worden uitgelegd dat wanneer in het kader van een administratieve procedure in strijd met het recht om te worden gehoord tot verlenging van een bewaringsmaatregel wordt besloten, de nationale rechter die de rechtmatigheid van dat besluit moet beoordelen, de opheffing van de bewaringsmaatregel pas kan gelasten wanneer hij van oordeel is, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, dat deze schending aan degene die haar aanvoert, ook daadwerkelijk de mogelijkheid heeft ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben."

Volgens het geciteerde arrest dringt het respect van het recht gegarandeerd door het artikel 41 van het Handvest zich op. zelfs indien de reglementering een dergelijke formaliteit niet uitdrukkelijk voorziet.

4.2.5.

Het is bijgevolg niet in overeenstemming met het artikel 41 van het Handvest dat de verzoeker niet, minstens niet op een afdoende en op een meer dan louter formele manier, gehoord werd ten tijde van zijn arrestatie.

Anderzijds, wordt er ten onrechte aangegeven in de bijlage 13septies dat voorafgaand aan de bestreden beslissingen de verzoeker gehoord zou zijn ; quod non.

Dit zou zelfs moeten blijken uit een administratief verslag van de Politie te Gent ; quod non.

Meer nog, er wordt in de bestreden beslissing zelfs verwezen naar een PV dd. 31/05/2015 maar in dat dossier werd de verzoeker nog eens niet gehoord.

4.2.6.

Zelfs als dit al het geval zou zijn, is dit verslag puur pro forma opgesteld, aangezien het verslag opgemaakt zou zijn nadat de verzoeker reeds door de Politie te Gent op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgehaald op zijn tewerkstellingsplaats leercontract en op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken van zijn vrijheid is beroofd.

De verzoeker wenst evident gehoord te worden omtrent zijn verblijfssituatie in België, zijn onverwijderbaarheid, zijn rechten in België en het risico op onmenselijk behandeling in geval van terugkeer.

Het niet respecteren van deze fundamentele verplichting tast de bestreden beslissing verrat in de bijlage 13septies aan.

4.2.7.

Volgens vaste rechtspraak is er pas sprake van een schending van het hoorrecht indien 2 cumulatieve voorwaarden voldaan zijn:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Aan deze 2 cumulatieve voorwaarden is in casu voldaan.

Verzoeker werd zonder meer gearresteerd.

Verzoeker werd niet voldoende gehoord.

Indien dit wel was gebeurd, had verzoeker de mogelijkheid gehad zijn om zijn verblijfssituatie verder te duiden.

Verzoeker had dan de mogelijkheid gehad te duiden dat verzoeker zijn verblijf tracht te legaliseren door zijn tewerkstelling.

Verzoeker kwam als minderjarige aan en volgde hier opleidingen en werd legaal tewerkgesteld.

Verzoeker had de mogelijkheid gehad te duiden dat de aanklacht tegen hem reeds was ingetrokken en hij geen gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker had kunnen duiden dat hij bij terugkeer nog steeds de MQM vreest, namelijk een terroristische organisatie die het gemunt heeft op verzoekers familie.

Verzoeker had kunnen duiden dat hij nooit eerder een bevel tot verlaten grondgebied had ontvangen.

Al deze elementen samen hadden ook beoordeeld te worden en kunnen wel degelijk ervoor zorgen dat de Dienst Vreemdelingenzaken tot een ander besluit was gekomen.

Bijgevolg tast het niet respecteren van deze fundamentele verplichting de bestreden beslissing vervat in de bijlage 13septies aan.

- 4.3.

De bijlage 13septies is genomen in toepassing van de artikel 7, 27 en 74/14 Vreemdelingenwet.

4.3.1.

De verzoeker moet hierbij toch ernstige bedenkingen plaatsen.

4.3.2.

Het artikel 7, alinea 1 van de wet van 15 december 1980 stelt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven] :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan. De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren".

4.3.3.

Het artikel 27, § 1 en § 3 van de wet van 15 december 1980 stelt:

De vreemdeling die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven hebben, kunnen met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Zo de vreemdeling de nationaliteit bezit van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een Verdragsluitende Staat, kan hij naar de grens van deze Staat teruggelid worden of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.

§ 2. Onverminderd de toepassing van de artikelen 51/5 tot 51/7, worden de bepalingen van § 1 toegepast op de vreemdeling die een verwijderingsbesluit heeft ontvangen van een bevoegde administratieve overheid van een Staat die gebonden is door de richtlijn 2001 /40/EG van de Raad van de Europese Unie van 28 mei 2001 betreffende de onderlinge erkenning van besluiten inzake de verwijdering van onderdanen van derde landen, waaraan hij geen gevolg heeft gegeven en dat door de Minister of zijn gemachtigde overeenkomstig artikel 8bis werd erkend.)

§ 3 De in §§ 1 en 2 bedoelde vreemdelingen kunnen onverminderd de bepalingen van Titel IIIquater en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast te dien einde worden opgesloten, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of

belemmert tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel tot verwijdering strikt noodzakelijk is.

De kosten veroorzaakt door de repatriëring van de vreemdeling zijn te zijnen laste.

De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt over een discretionaire bevoegdheid: er kan beslist worden tot vasthouding in een welbepaalde plaats, doch dit is geen verplichting.

4.3.4.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op de terugleiding overgaat tot het nemen van een beslissing tot opsluiting dient ze dit ook afdoende te motiveren.

Dit is niet gebeurd.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient bij het nemen van zijn beslissing vervat in de bijlage 13septies het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel te respecteren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt Dienst Vreemdelingenzaken op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenfinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Met andere woorden dient een beslissing gebaseerd te zijn op de juiste feitelijke gegevens, die correct beoordeeld zijn en mag de beslissing niet berusten op een kennelijk onredelijke afweging.

4.3.5.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt enkel dat een uitwijzingsbevel aan de verzoeker werd betekend op datum 10/06/2015.

Het is dan ook de vraag of de verzoeker geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure in de omzendbrief van 10/06/2011 (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op datum van 16/06/2011).

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dit niet en toont dit niet aan.

4.3.6.

Verder ziet de verzoeker nog een ernstig probleem.

In de Vreemdelingenwet bepalen meerdere artikelen dat eerst de toepassing van minder dwingende maatregelen dient afgetoetst te worden.

De Vreemdelingenwet verbindt de opsluiting in het kader van de terugleiding aan een voorwaarde sinds de omzetting van de Europese Richtlijn van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Richtlijn Terugkeer).¹

De opsluiting is enkel toegestaan indien er geen andere afdoende en minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast.

De wet voorziet drie andere mogelijkheden dan de opsluiting en dat teneinde eventueel vluchtgevaar te vermijden.

Het gaat over de maatregelen opgenomen in artikel 74/14 §2 van de Vreemdelingenwet en het artikel 110quaterdecies van het KB van 8 oktober 1981.

Het art. 110quaterdecies, § 1 van het KB stelt :

" De preventieve maatregelen die door de Minister of zijn gemachtigde kunnen worden genomen ten aanzien van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 74/14, § 2, van de wet om het risico op onderduiken tijdens de termijn die voor het vrijwillig vertrek is toegekend, te vermijden, zijn :

1° zich aanmelden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de agent of ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt. De regelmaat waarmee de onderdaan van een derde land zich moet aanmelden wordt in het verzoek vermeld;

2° het storten van een gepaste financiële waarborg bij de Deposito- en Consignatiekas. (...)

3° het overhandigen van een kopie van de documenten die toelaten om de identiteit vast te stellen.

§ 2. De preventieve maatregelen worden vermeld in het bevel om het grondgebied te verlaten en indien het de maatregel onder § 1, 1° betreft, de regelmatigheid waarmee ze wordt toegepast".

De beslissing waarmee tot de vasthouding van verzoeker werd bevolen overweegt geen enkele van deze mogelijkheden en motiveert ook niet waarom deze maatregelen niet werden toegepast ten aanzien van de verzoeker.

De wet verplicht de Dienst Vreemdelingenzaken, de instantie die de beslissing tot uitwijzing en opsluiting heeft genomen, om grondig te motiveren waarom geen andere maatregelen mogelijk zijn. Er wordt in de bestreden beslissing onder meer gesteld dat een uitwijzingsbevel op 10/06/2015 betekend werd.

De verzoeker is formeel. Hij heeft dit bevel tot uitwijzing nooit ontvangen.

Dus de vraag is of het dan gerechtvaardigd is om dan over te gaan tot opsluiting omdat er geen gevolg werd gegeven aan een uitwijzingsbevel dat nooit ontvangen werd.

Als de dienst Vreemdelingenzaken een uitwijzingsbevel heeft betekend moet ze dit aantonen.

Wie heeft de betekening ontvangen?,

Wie heeft voor ontvangst getekend?,

Op welk adres gebeurde de betekening?

Ook hier moet opgemerkt worden dat het artikel 74/14 Vreemdelingenwet op datum van 27/02/2012 van kracht is geworden en deze bepalingen nog niet daadwerkelijk toegepast zijn geworden op verzoeker.

4.3.7.

Nu aan de verzoeker nooit eerder een bevel tot verlaten grondgebied werd betekend, berust de motivering van de bijlage 13septies, niet op alle gekende feiten.

De opsluiting wordt gerechtvaardigd indien er "er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert".

In hoofde van verzoeker is er helemaal geen risico tot onderduiken. Hij heeft vast werk, zijn werkgever is zeer tevreden.

Verzoeker biedt zich elke dag aan om te werken en zal bijgevolg niet zomaar onderduiken.

Bovendien heeft verzoeker een groot sociaal netwerk waarop hij alhier kan rekenen. Dit wordt gestaafd door alle getuigenissen.

Dit zijn allemaal mensen die zich borg konden stellen of een vaste woonstplek zouden kunnen aanbieden voor verzoeker.

Toch wordt geen enkele van de minder verregaande maatregelen overwogen.

4.4.

De beslissing schendt ook de motiveringsverplichtingen.

4.4.1.

Overwegende dat verschillende wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Voor wat betreft het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, meer bepaald 'bevel om het grondgebied te verlaten', wordt naar artikel 7 en artikel 27 van de Vreemdelingenwet verwezen.

Er wordt eveneens verwezen naar het artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet teneinde te motiveren dat geen termijn om het grondgebied te verlaten werd gegeven.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat.

Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing³.

4.4.2.

- 4.4.2.1.

Er dient rekening gehouden te worden met de hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en meer bepaald artikel 3 E.V.R.M.

Het artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13septies wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'.¹

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokken vreemdeling.

In casu is dit niet gebeurd.

Een mogelijke schending van het artikel 3 E.V.R.M. dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

Het artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen respectievelijk het volgende:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

- 4.4.2.2.

Het artikel 27 § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven hebben, kunnen met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd"

(eigen markering)

De Dienst Vreemdelingenzaken kan opteren voor een gedwongen terugleiding naar de grens indien een vreemdeling binnen de gestelde termijn geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, doch dit is geen verplichting.

De beslissing tot gedwongen terugleiding is aldus een discretionaire bevoegdheid die een uitgebreide motivatie behoeft.

- 4.4.2.3.

Zoals hierboven reeds uiteengezet moet de Dienst Vreemdelingenzaken respect betonen voor de internationale verdragen (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen). Het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie stelt dat eenieder recht heeft op vrijheid.

"Artikel 6

Recht op vrijheid en veiligheid

Eenieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. "

Verder, maar hieromtrent heeft de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens geen enkel respect voor betoond,

stelt het artikel 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese unie dat éénieder recht heeft om te werken.

"Artikel 15 Vrijheid van beroep en recht om te werken

1. Eenieder heeft het recht te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen. "

5.3.2.4.

De verzoeker werkte tot op heden officieel in het kader van zijn leercontract (zie stukken onder nr. 4).

De werkgever was uiterst tevreden.

Het gaat om een leercontract én om een knelpuntberoep.

Begin januari 2015 kwamen in de media diverse berichten dat regularisatie voor vreemdelingen in knelpuntberoepen tot stand zou komen :

"Na een manifestatie van tweehonderd sans-papiers donderdag aan het kabinet van staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken heeft een delegatie van het Front van Migranten, een collectief van vijf organisaties voor sans-papiers, een ontmoeting gehad met de Dienst Vreemdelingenzaken. Volgens de woordvoerder van Vreemdelingenzaken werd gesuggereerd om hun situatie te regulariseren door werk te zoeken in knelpuntberoepen.

"Freddy Roosemont, de directeur van Vreemdelingenzaken, ontmoette het Front van Migranten en heeft duidelijk aangegeven dat er deze ambtstermijn geen collectieve regularisatie van sans-papiers komt. Dat staat in het regeerakkoord", zegt Dominique Ernould, woordvoerder van Vreemdelingenzaken.

"Hij nodige de sans-papiers daarentegen uit om zich geheel te geven aan België, en zich te integreren, door werk te zoeken in knelpuntberoepen. Hij beloofde ook om al het nodige te doen om een verblijfsvergunning te geven aan mensen die een arbeidscontract bemachtigen en een arbeidskaart B."

{lie

<http://www.hln.be/hln/nl/957/Binnenland/article/detail/2176215/2015/01/09/Vreemdelingenzaken- Zoek-werk-in-knelpuntberoepen.dhtml>)

De verzoeker en zijn werkgever informeerden zich reeds teneinde de dubbelzinnige verblijfssituatie van de verzoeker opgelost te zien.

Toelaten dat op minderjarige leeftijd een opleiding wordt opgestart voor een knelpuntberoep waarvan men vooraf weet dat ze de grens van de meerderjarigheid zal overschrijden gezien de te doorlopen studietijd ; deze opleiding gedwongen doen eindigen om een uitwijzing op te starten bij meerderjarigheid is onmenselijk en niet humaan.

De verzoeker is zijn leercontract gestart toen hij nog een niet-begeleide minderjarige vreemdeling was. Dus als minderjarige.

Hij is bijgevolg aan de opleiding gestart maar moet dit omwille van een falend en ondoordacht beleid stopzetten.

Nochtans staat in het regeerakkoord dat wordt ingezet op een betere bescherming en beleid ten aanzien van niet begeleide minderjarige vreemdelingen.

- 4.4.2.5.

In plaats van een oplossing aan te reiken waarbij oog is voor verzoekers geslaagde integratie en tewerkstelling, wordt verzoekers dubbelzinnige situatie n.a.v. een conflict tussen op het werk met een collega, dhr. (..) (zie PV slagen en verwondingen waarnaar de bestreden beslissing verwijst) gesignaleerd aan de Dienst Vreemdelingenzaken en wordt de verzoeker op actieve wijze opgespoord en op zijn tewerkstellingsplaats leercontract opgepakt en van zijn vrijheid beroofd.

a)

De verzoeker heeft via zijn raadsman het Parket aangeschreven teneinde dit dossier te mogen inkijken.

"Aan het Parket van de Procureur des Konings

Oost-Vlaanderen

Afdeling Gent

Opgeëistenlaan 401 B

9000 Gent

Gent, 02 juni 2015

Geachte Procureur des Konings,

Betreft : (..)

M. Ref. : BRS/3270

Uw ref. : GE.43.LA.039619/2015

Ik heb de eer U te contacteren als de raadsman van de heer (..).

Mag ik U vriendelijk verzoeken mij op de hoogte te brengen van de stand van zaken met betrekking tot het dossier gekend onder de referentie GE.43.LA.039619/2015.

Mag ik U ook vriendelijk verzoeken mij de toelating te geven tot inzage en kopijname van het strafdossier"

b)

Ondertussen hebben de verzoeker en zijn collega dhr. (..) de zaken uitgepraat en waren zij weer collegiale werknemers op één dezelfde werkvloer.

c)

De verzoeker is tot op heden NOOIT geïnterpelleerd door een politiedienst omtrent de feiten geacteerd in het PV GE.43.LA.039619/2015.

Hij heeft dus NOOIT een verklaring kunnen afleggen om de feiten in een correct kader te plaatsen.

De Politie van Gent kon de verzoeker op ieder moment over deze zaak interpellieren omdat door de klager dhr. (..) de plaats van hun tewerkstelling kenbaar was gemaakt, doch dit gebeurde niet.

Het opstellen van een PV is geen bewijs van een misprijzen voor de maatschappij.

Het incident deed zich voor onder stress tussen collega's en de betrokken partijen hebben de zaken uitgepraat.

Nog voor dat de verzoeker zou opgepakt worden is de klager aan de verzoeker reeds komen zeggen dat hij zijn klacht introk en dat hij dit tevens zou melden aan de Politie van Gent.

Evenwel staat die latere aangifte van intrekking van de klacht niet in de bestreden beslissing vermeld.

De heer (..) heeft effectief zijn klacht ingetrokken.

De klager stelde dat zijn reactie wat overdreven was en nadat alles even kon bezinken, besefte hij dat een klacht indienen een buitensporige reactie was en dit niet een gepaste respons was.

Hij heeft dit willen rechtzetten en zijn klacht ingetrokken.

Echter gaat de Dienst Vreemdelingenzaken aan deze intrekking voorbij en beweert, ten onrechte, dat verzoeker een gevaar vormt voor de maatschappij.

Een kleine aanvaring betekent nog niet dat je een gevaar vormt voor de openbare orde.

Indien je dit wel zo zou zijn, zou de meerderheid van de personen een gevaar vormen voor de openbare orde.

d)

Bovendien verblijft verzoeker reeds meer dan 3 jaar in België zonder enige veroordeling.

Er is geen enkele aanwijzing dat verzoeker een effectief gevaar vormt voor de openbare orde.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst enkel naar een pv op basis van een klacht, die bovendien later werd ingetrokken.

De redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken impliceert dat ieder persoon, wie ooit een PV gekregen heeft, een gevaar vormt voor de openbare orde. Dit is evident kennelijk onredelijk en zelfs volledig foutief.

Het betreft een louter PV, geen veroordeling.

Een PV geeft louter de feiten mee en onthoudt zich van een kwalificatie. Dit is het oordeel van het openbaar ministerie (zie bewijsrecht, Benoit Allemeersch, Larcier, 2007)

PV's hebben volledige bewijskracht, maar geen absolute bewijswaarde.

Het komt nog steeds toe aan de rechter dit vrij te bepalen. Verzoeker werd echter niet veroordeeld door een rechter.

Een PV heeft de waarde van inlichtingen en verzoeker heeft steeds het recht om aanvullingen te maken, verklaringen toe te voegen, te wijzigen, te herroepen,....

Echter stelt de Dienst Vreemdelingenzaken een loutere PV op gelijke hoogte als een effectieve veroordeling. De uitzondering omtrent de openbare orde dient beperkend worden uitgelegd.

Dit blijkt onder meer uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

In het arrest van 19/01/1999 in de zaak C-348/96 - Calfa t. Griekenland stelt het Hof het volgende:

"23 Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd.

24 Dienaangaande stelt richtlijn 64/221, die volgens artikel 1, lid 1, onder meer betrekking heeft op de onderdanen van een lidstaat die zich naar een andere lidstaat begeven in de hoedanigheid van personen te wier behoeve diensten worden verricht, grenzen aan het recht van de lidstaten om buitenlanders uit te zetten op grond van de openbare orde. Artikel 3 van die richtlijn bepaalt, dat de maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid die leiden tot een beperking van het verblijf van een onderdaan van een andere lidstaat, uitsluitend op het persoonlijke gedrag van de betrokkene moeten berusten. Bovendien vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreig"

Een louter verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling is een schending van de motiveringsplicht.

Nu verzoeker zelfs geen strafrechtelijke veroordeling heeft en de Dienst Vreemdelingenzaken enkel verwijst naar een PV met betrekking tot een klacht die later werd ingetrokken, kan niet anders dan gesteld worden dat de beslissing in strijd is met de motiveringsplicht.

e)

De Dienst Vreemdelingenzaken neemt kennis van het bedoelde PV en stelt dat de verzoeker als onderdaan van een ander land een gevaar voor de openbare orde is.

De verzoeker wordt als het ware veroordeeld zonder dat er ook maar één wederwoord van de verzoeker is.

Hier wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken het recht op verdediging grof geschonden met onherstelbare schade tot gevolg.

- 4.4.2.6.

Hij werd door de Politie te Gent omstreeks 10.20 uur op datum van 15/07/2015 meegenomen.

- 4.4.2.7.

Er dient gewezen te worden op de manifest economische en humanitaire elementen eigen aan het dossier van de verzoekende partij, waarmee de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden, dit in strijd met het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, onder meer het artikel 15 betreffende het recht op arbeid.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet nuttig stellen dit niet te weten aangezien ook het PV waarnaar de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst te maken heeft met het incident op de werkvloer.

Bijgevolg had de Dienst Vreemdelingenzaken dienen te motiveren in de bestreden beslissing waarom niet gemotiveerd wordt in het licht van het recht op arbeid vervat in het artikel 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, gezien de verzoeker jarenlang tot op heden officieel te werk gesteld was.

De beslissing faalt.

- 4.4.2.8.

Als de verzoeker zou teruggestuurd worden valt hij letterlijk tussen de mazen van elk net.

Hij zal immers niet zijn secundaire schooldiploma hebben afgewerkt, waardoor gelijkstelling daar erg moeilijk wordt.

Kortom, de verzoeker zou hierdoor ongeschoold aankomen in zijn thuisland, waardoor zijn situatie wel erg precair wordt voor een 19-jarige.

Als de verzoeker hier zou kunnen blijven om zijn diploma af te werken, dan kan hij over 2 jaar met een volwaardig diploma terugkeren naar zijn land (indien de situatie er daar dan veiliger op geworden is uiteraard), wat zijn kansen om daar te overleven aanzienlijk verhoogt.

- 4.4.2.9.

Over wat er met de verzoeker bij gedwongen terugkeer zal gebeuren in Pakistan, ligt niets vast, aangezien dit niet door de Dienst Vreemdelingenzaken onderzocht werd, noch zal worden.

Hij wordt teruggeleid en dat is het.

Het artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

De verzoeker uitwijzen naar Pakistaan zou immers betekenen dat hij er opnieuw helemaal alleen voor staat in een voor hem ondertussen vreemd en gevaarlijk land.

De verzoeker heeft nog steeds een ernstige vrees voor terugkeer.

Hij vreest nog steeds de MQM.

MQM, de organisatie (opgericht door en voor Muhajirs) die het gemunt heeft op verzoekers familie (Rajput/Punjabi's) wordt door Canada beschouwd als een terroristische organisatie.

Dit jaar nog viel het Pakistaanse leger binnen bij het hoofdkwartier van de MQM in Karachi om orde op zaken te stellen omtrent het ondersteunen en aansturen van gangsterbendes in de stad.

Ook in Londen viel de politie vorig jaar nog binnen bij het Britse hoofdkwartier van de MQM op verdenking van moord en witwassen.

Om een idee te geven van hoe actief de organisatie nog steeds is in Pakistan en over de hoge staat van etnisch geweld in de stad/regio Karachi kan verwezen worden naar de volgende links (zie stukken onder

o <https://www.youtube.com/watch?v=w-oqtUug2ys>

o <http://www.dawn.com/news/1190433>

o <http://www.globalsecurity.org/military/world/war/karachi.htm>

o <http://www.usip.org/sites/default/files/resources/PW82.pdf>

Het risico op schending van artikel 3 E.V.R.M. is ruimer dan de beoordeling die de commissaris-generaal reeds voerde.

Verzoeker verliet als minderjarige Pakistan, hij heeft hier ene leven uitgebouwd, spreekt perfect Nederlands, volgde verschillende opleidingen en is alhier legaal tewerkgesteld.

Hij is vertrouwd met de gewoonten en gebruiken ons land en heeft zich volledig aangepast aan onze maatschappij. Hij heeft geen banden meer met Pakistan.

Een land waar hij geen opleidingen genoot, niet tewerkgesteld was, en waar hij alleen zal moeten trachten te overleven, zonder enige toekomstperspectief, enige inkomsten of enige woonst.

Verzoeker is gedoemd om in inhumane omstandigheden te leven.

Daarnaast zal dit ook in zeer onveilige omstandigheden zijn, nu verzoeker teruggestuurd wordt naar een land in oorlog en hij bovendien nog eens specifiek een terroristische organisatie vreest.

4.4.2.10.

In de bestreden beslissing wordt niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom de verzoekende partij verzocht wordt onmiddellijk het grondgebied te verlaten en dat hem aldus geen termijn van vertrek wordt geboden.

Overeenkomstig het artikel 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet KAN afgeweken worden van de termijn van dertig dagen, zo aan een eerder bevel geen gevolg werd gegeven.

Aangezien het in casu gaat om een discretionaire bevoegdheid - de Dienst Vreemdelingenzaken kan daartoe beslissen, doch is daartoe niet verplicht - is het onvoldoende om louter en alleen te verwijzen naar de wettelijke bepaling en het feit dat voorheen geen gevolg werd gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient te argumenteren waarom zij in casu tot deze beslissing is gekomen. Opnieuw schendt de Dienst Vreemdelingenzaken de formele motiveringsplicht.

- 4.5.

Dat de bestreden beslissing manifest in strijd is met de hoger geciteerde artikelen.

Dat wegens miskennis van de geciteerde verdragsbepalingen alleen al tot onzorgvuldigheid en onredelijkheid kan besloten worden. (...)"

2.2. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij afstand te doen van haar middel in zoverre daarin de schending van artikel 3 van het EVRM wordt opgeworpen. Voorts erkent de advocaat van de verzoekende partij dat de Raad niet bevoegd is om zich uit te spreken over de vrijheidsberoving zodat ook dit onderdeel van het middel komt te vervallen. De advocaat van de verzoekende partij stelt tenslotte dat uit het verzoekschrift blijkt dat minstens impliciet de schending van het privéleven zoals dat beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM werd ingeroepen. Evenwel kan de Raad de raadsman van de verzoekende partij niet bijtreden waar deze stelt dat uit het verzoekschrift blijkt dat een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ingeroepen. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij ter terechtzitting een andere draagwijdte aan haar middel tracht te geven hetgeen niet toegelaten is nu nergens uit blijkt dat verzoekende partij dit niet eerder had kunnen aanvoeren. Het komt evenmin aan de Raad toe om "impliciete" middelen te gaan afleiden uit een verzoekschrift. In zoverre de verzoekende partij zich aldus beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM ter terechtzitting, is dit onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten 2 verschillende motieven bevat, die elk op zich volstaan om het bevel om het grondgebied te verlaten te kunnen dragen. In die zin gaat het om determinerende motieven. Meer bepaald verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Voornoemde motieven luiden als volgt: "*Artikel 7, alinea 1: □ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; □ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*".

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het eerste determinerend motief niet betwist, namelijk dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

2.5. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten, leidt. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39)

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke

omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40)

De Raad merkt op dat het “administratief verslag vreemdelingencontrole” van 15 juli 2015 vermeldt dat de verzoekende partij gehoord werd omtrent “*inbreuken op de wetgeving inzake het verblijf van vreemdelingen*”. Dit verslag maakt melding van het feit dat zij onder leercontract is tewerkgesteld in een restaurant in Gent en dat zij school loopt. Verder wordt gemeld dat de verzoekende partij erkent te zijn uitgeprocedeerd en geen kennis heeft van enig bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens weigerde zij haar adres bekend te maken. De Raad stelt aldus vast dat de verzoekende partij wel degelijk gehoord werd alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Verder maakt zij niet aannemelijk dat zij niet in de gelegenheid zou zijn gesteld om haar individuele situatie uiteen te zetten. Verzoekende partij maakt voorts ook niet aannemelijk dat de elementen die zij heeft aangevoerd zouden kunnen hebben leiden tot een andere beoordeling. Zoals blijkt was de gemachtigde op de hoogte van haar situatie zoals zij deze aankaart in het verzoekschrift. Zij maakt niet aannemelijk dat het feit dat zij werkt, dit terwijl zij weet dat zij illegaal verblijft, en een privéleven zou hebben in België alsook haar beweringen dat zij onverwijderbaar is – elementen waarover zij trouwens uiterst vaag blijft en wat betreft het laatste element merkt de Raad nog op dat reeds in zijn arrest nr. 119 605 van 26 februari 2014 na een onderzoek ten gronde de Raad heeft besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus – zouden verhinderen dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Zij maakt de schending van de rechten van verdediging noch artikel 41 van het Handvest aannemelijk.

Waar de verzoekende partij nog kritiek uit op de verwijzing naar het PV van 31 mei 2015 inzake opzettelijke slagen en verwondingen, wijst de Raad erop dat deze verwijzing betrekking heeft op het motief dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Evenwel benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing onderbouwd wordt door een ander determinerend motief, met name het feit dat verzoekende partij op het grondgebied verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten, hetgeen verzoekende partij niet weet te weerleggen. De kritiek van de verzoekende partij op het andere motief kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.6. Verder voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 27 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 110quaterdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van het zorgvuldigheids-, evenredigheid-en redelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij richt zich in dit onderdeel tegen het feit dat werd overgegaan tot een terugleiding met vasthouding. Zij voert aan dat niet werd nagegaan of er geen andere middelen dan de opsluiting konden worden genomen om de terugleiding tot stand te brengen. Aldus richt de verzoekende partij dit onderdeel van het middel tegen het feit dat zij vastgehouden werd. Artikel 71 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de raadkamer bevoegd is om kennis te nemen van het beroep tegen de vrijheidsberovende maatregelen. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich te buigen over de beslissing tot vasthouding. De Raad verwijst verder naar punt 2.2. van dit arrest. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Voorts blijkt dat verzoekende partij werd vrijgesteld. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering in beginsel een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten bepaalt. De bestreden beslissing dateert van 15 juli 2015 en verzoekende partij toont niet aan dat zij sinds haar vrijstelling niet over een termijn van dertig dagen beschikte om het grondgebied vrijwillig te verlaten. De Raad ziet dan ook niet in welk belang de verzoekende partij nog heeft bij dit onderdeel van haar middel.

Voor zover de verzoekende partij als volgt betoogt “*Als de verzoeker zou teruggestuurd worden valt hij letterlijk tussen de mazen van elk net. Hij zal immers niet zijn secundaire schooldiploma hebben afgewerkt, waardoor gelijkstelling daar erg moeilijk wordt. Kortom, de verzoeker zou hierdoor ongeschoold aankomen in zijn thuisland, waardoor zijn situatie wel erg precair wordt voor een 19-jarige.*”, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen die zij op geen enkele concrete wijze staaft.

2.7. Met betrekking tot de artikelen 6, 15 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Unie betoogt de verzoekende partij in essentie dat zij moet kunnen werken. Zij verwijst daarbij naar verklaringen in de pers door de staatssecretaris voor asiel en migratie evenals van de woordvoerder van de dienst Vreemdelingenzaken. Het gaat evenwel om beleidsverklaringen die niet van aard zijn de

wettigheid van de thans bestreden beslissing aan te tasten, noch van de bijzondere motieven waarop deze genomen is. Het recht op werken waarvan sprake in artikel 15 van het Handvest betekent niet dat de verzoekende partij zich daarbij zonder de geldende verblijfswetgeving na te leven zomaar kan vestigen in het land van haar keuze. De verzoekende partij heeft een opleiding kunnen volgen en maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij volgens enige bepaling op enige wijze verplicht zou zijn haar toe te laten deze opleiding af te maken of nadien met deze opleiding werk te zoeken en te verrichten. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk zou zijn. Met betrekking tot artikel 19 van het Handvest beperkt de verzoekende partij zich tot het vermelden van deze bepaling zonder aan te duiden waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Met betrekking tot het recht op vrijheid en veiligheid voorzien in artikel 6 van het Handvest, kan worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld met betrekking tot het onderzoek van haar asielaanvraag.

Voor zover de verzoekende partij aanhaalt dat de beweerde klacht van haar collega door deze collega zelf werd ingetrokken stelt de Raad vast dat het document dat de verzoekende partij bijbrengt om deze bewering aannemelijk te maken, namelijk de verklaring van haar collega, dateert van 19 juli 2015 en dus van na de bestreden beslissing. Vanzelfsprekend kan de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening houden met de elementen die haar op dat ogenblik ter kennis waren of hadden moeten zijn. Bovendien doet het intrekken van deze klacht niets af aan de overige motieven van de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat ze kennelijk onredelijk zouden zijn. Zelfs al zou het motief aangaande het risico op schending van de openbare orde kennelijk onredelijk zijn, quod non, het gaat hier om een overtollig motief zoals uit voorgaande bespreking reeds is gebleken.

2.8. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER